

A tanfolyam betelt

Ezek az autóbuszok mostanában eszeveszetten száguldanak. Mintha észre sem vennék, hogy hosszú ideje reklámhordozók lettek. A sofőr fütyül arra, hogy a közlekedési vállalat cégek tucatnyival kötött üzleti szerződést, amelynek értelmében melltartót, vilámlámpát, éjszakai napsütést, cukrozott sósperecet, alkoholmentes törkölypálinkát, a Marsra szóló akciós hajójegyet, lombikcápát, kedvezményes hamvasztást kínálnak a járművek oldalfalára ragasztott hirdetések. Ennél is nagyobb baj azonban, hogy a szellemi épülésünket, jövőbeni boldogságunkat szolgálni hivatott ezernyi tanfolyam csalógatója marad olvasatlanul. Mert a sofőr kijárta a buszvezetőit, ahol a vezetés mellett elsajátította az utas életét megkeserítő valamennyi mesterfogást, a többivel meg nem törődik. Száguldoz le meg föl csak azért, hogy ne gyönyörködhessünk teljes szélességében és hosszában az életünket gyökeresen megváltoztató feliratokban.

A múltkor egy kanyarban majdnem sikerült elolvasni az emelt szintű ceruzahegyezői tanfolyamra szóló hirdetést, amelynek díját színaranyban is lehet fizetni, de pont a lényeg elsikkadt. Nem emlékszem a kulcsszóra. Lehet, hogy nem is ceruzahegyezői, hanem fülvakarói kurzusra invitáltak. Rettenetesen bántott a dolog, míg nem rájöttem, hogy úgysem tudnék eljárni a foglalkozásokra, mert nemrég jelentkeztem a kétnapos, bentlakásos amerikai sárgarépa fehérítő stúdiumra, ahol a végén a Dél-afrikai Köztársaságra is érvényes kétnyelvű vállon veregetést kapok. Igaz, a szervezőktől visszajelzés még nem érkezett, ezért aztán félig elköteleztem magam egy albán divattervezői szemeszterre.

Tirana kicsit messze van hetente kétszer, de mindent megér, hogy a májusi cserebogaraknak kreálhatunk pasztellszínekben őszi modelleket. Persze közben magam is rájöttem, hogy bőven marad idő a személyiségem fejlesztésére, képességeim gátlástalan kibontakoztatására. Birtokomban van egy kiváló tormareszelői gyors-talpaló szórólapja. Azzal kecsegtet, hogy hatékonyabb, mint a portugáloké, akik különben is utálják a tormát. Határtalan tudásszomjamra jellemző, hogy semmiképpen nem szeretnék lemaradni *A mellébeszélés ezerkétszáz arany szabálya* című kurzusról, amelynek fő előadója egy nyolcvanöt országból kitiltott litván professzor. Ha netán csalódnom kell, mert a litván professzor szinkrontolmács nélkül adja elő mondani-valóját, akkor feltétlenül beiratkozom egy tolmács tanfolyamra. Még azon az áron is, hogy le kell mondanom a *Hogyan áruljunk eredményesen marhatököket?* című igen csak ígéretes szabadtéri iskoláról. Mint látható, az érdeklődési köröm szélesebb, mint a Csendes óceán. Így aztán nem kérdés, hogy eljárak-e *A Neandervölgyi előember szerepe a szilánkmentes tojásfeltörés módszerének a korszerűsítésében* című tanfolyamra. De még mennyire, hogy el. Inkább lemondok arról, hogy átvegyem az egyszeregyet az Ismétlés a tudás anyja fedőnevű analfabétaképzőben, ahol különben süketnéma jelbeszédből vizsgáztatnak a felvételin. A dakota indiánok záporosóban is működő tűzjeleit már betéve ismerem. Akkor sajátítottam el őket, amikor a Marseille-ben használatos tengerészcsomók dialektusát. Szóval egy-két dolgot azért már tudok, de tanfolyamból soha nem elég. S az a jó, hogy ezzel mások is tisztában vannak.

Egy, csak egy panaszom van, hogy a minap késve jelentkeztem a számítógépeléssel járó gyomorrontás gyógymódjait taglaló kurzusra. Azt mondták, a tanfolyam betelt. Ha betelt, kénytelen leszek haladéktalanul jelentkezni a sikeres létszámgazdálkodás kérdéseiről kezdeményezett stúdiumra. Lehetetlen, hogy nélkülem tanfolyamot indítsanak.

Jegykiadó automata

A portás szünet nélkül evett. Igaza volt, mert a Hivatal nem omlott össze, s nem kért egy falatot sem. Így viszont a portás szépen kigömbölyödött, de még éppen befért a fülkébe. S ahogy befért, ki is fért. Ez fontos volt, mert az újoncnak számító ügyfeleket el kellett igazítani, hogyan kezeljék a jegykiadó automatát. Milyen jegy? Hát a sorszám. Az egyik ide, a másik oda, a harmadik amoda. Lehet kérdezgetni: a magáé hova szól, a magáé hányas? Érdekes, az a nő ott előttem ment be, pedig a szám szerint utánam következett. Ejnye az áldóját, lehet, hogy én is valaki előtt megyek be, aki előbb jött, mint én. Tudja, nem szeretnék magamra haragítani senkit.

Én békés természetű ember vagyok, meg az a negyed óra nem számít. Mindig kötetlen munkaidőben dolgoztam, megörülnék, ha reggel hatra, vagy nyolcra kéne mennem. De jó magának, bezzeg én.

Az elektromos kijelzőn ugrott a szám kettőt is. Ám nem ment be senki, nem jött ki senki, hacsak a két előadó nem teáscsészével a kezében. Mindketten eltűntek holmi ajtók mögött. Ügyet sem vetettek a folyosón várakozókra, akik sehogy sem értették a számok ugrálását, az előadók vonulását, a saját helyzetüket, következésüket, sorrendjüket. S hogy még nagyobb legyen a zavar, nyílt az ajtó, a résben megjelent egy női fej, s feltette a kérdések kérdését: ki következik? Hogy-hogy ki következik? Hát nem az elektromos kijelző szerint megy a dolog? Na, majd megkérdezzük a portást. Jön a portás vizespohárral, a mellén biléta fityeg, s persze eszik. Az utóbbi fél órában megint hízott egy kilót. Tessék mondani, elromlott a gép?

Miért romlott volna el? – kérdezz vissza szinte sértődötten. A gép talán rokona. Csak azért kérdezzük, mert előbb következik a nagyobb szám, mint a kisebb, a kisasszony – nem az, aki eltűnt másodmagával és teáscsészével – ügyet sem vetve a gépesítésre, a technikai fejlődésre a szájával kérdezi, érti, a szájával, ki következik. Jelentkeznénk egyszerre kilencen, de nem tudjuk eldönteni, mert a gép, a kisasszonyok, meg hát mindenkinek drága az ideje tisztelt uram.

A busásan táplálkozó portás, a felborzolt idegek jóllakott, elégedett istápolója körömszakadtáig védi a Hivatalt, a jegykiadó automatát, a kisasszonyokat, a tízórait. Minden rendben, teljesen véletlenül – micsoda szerencse! – a Tökéletes Hivatalba vezetett minket a sors. Máshol talán hajba kapnak az ügyfelek, többen öngyilkosságot követnek el, és még többen a hivatal aláaknásítását fontolgatják. Mi aztán nem. A portás elfoglalta helyét a fülkében, megint megoldott néhány emberi sorsot, megakadályozott egy sereg tragédiát, újra falatozhat. Még jó, hogy elhozta a másnapi tízórait is. Másnap elhozta a másnaputánit, és így tovább, majd csak történik valami. Ünnepek alkalmával úgymint összekeverednek a napok. Nem baj. A rend a rendetlenségből fakad, a rendből az erő? Ejnye ki is mondta ezt. Valami francia. Hyppolit, Hyppolit... Nem a Csontos. Tény... Nem tény.

Taine. Hyppolyt Taine.

Most már tényleg mi következünk. Mind a kilencvenöten várakozók. Térdelőrajt volna a legjobb aztán spuri. Aki bírja, marja. De hát emberek vagyunk.

Jé, ez vagy két órája eszünkbe sem jutott így a gépekkel körülvéve. Kattog evés közben a portás álkapcsa, csattog a jegykiadó automata, klattynak a teáscsészét vivő női lábbelik, ütemre nyílik az ajtó, s a papagáj így szól:

Ki következik, ki következik? Sodródnánk befelé, de egy sápadt, gyöngyöző homlokú férfi így szól: uram, tudja milyen rosszul vagyok én? Értem. Mit segíthetek? A feleség erősíteni igyekszik. Hívjuk apu a mentőt, ne aggódj. Ettől a férfi láthatóan még rosszabbul lesz. Csak a Hivatal egészséges. Majd kicsattan.

Végre bejut az emberiség. Az újkor csodája.

Köszönnek, hellyel kínálják, érthető magyarsággal beszélnek, ha nem tudsz valamit, készséggel felvilágosítanak. Olyan szívszorítóan emberi minden, mint egy pusztító természeti katasztrófa után. Zavarunkban majdnem lenyeljük kézben gyűrögetett sapkánkat. Házassági ajánlatot is tennénk a kisasszonynak, ez a minimum egy ilyen helyzetben és manapság, de még nem végeztünk. A kisasszony elibénk tesz egy ívet, ha méltóztatnánk kitölteni. Elégedettségi, nem, megelégedettségi formanyomtatvány a kedves ügyfeleknek. És ettől több lesz a fizetésük? – okoskodik az ügyfél, aki legfeljebb szép lehet, az is csak módjával. Nem lesz több a fizetésük. Hát akkor? Semmi hát akkor. Ezzel a parlagi kíváncsisággal soha nem lesz valaki Nobel-díjas. Ez tudja statisztika. Ajaj, de még mennyire tudom.

Utálom a statisztikát, én kérem, ne tessék haragudni az őszinteségért, le szoktam húzni a reteráton, vagyis a budin, Tudja, mennyi statisztikát elnyelt már szegény? A múltkor azt tudakolta egy ilyen kérdőív, hány új autót vásároltam tavaly. Az anyukáját az ilyeneknek, azt a jó moszkvait, sanghájit, a hát a teljesség kedvéért brüsszelit. Még hogy hány új autót? Kérdezze inkább, hogy ettem-e tegnap, van-e a gyerekek füze, hányadszor szólított fel hiába a szolgáltató, mert nem tudok fizetni, s mennyire utálom én ezt az egészet. Persze minden pozitív. Annyira elégedett vagyok, mint Bill Gates, mint az Egyesült Arab Emirátus, mint a forint árfolyam emelkedés előtt. Jó ízlésű lévén értékelem a kisasszony testi adottságait. Főleg. Azt, hogy ő is arra gondol talán, amire én. Akkor meg mit nyaggat itt engem?

Nem várakoztam jóformán semmit.

Szeretem a portást. A gépnek akár még udvarolok is. A várakozás annyira kulturált, hogy a Shakespeare elszégyellné magát. Konyakot, igaz, nem adnak. Azt nekünk sem, csücsörít az eladó. Legközelebb is ide jövök, nekik adom fele lányomat, a királlyságot, hadd tudják meg, milyen frankó gyerek vagyok én. Címet, telefonszámot cserélünk. Az a legszebb, amikor az ügyfél és a Hivatal egymásba szeret. Holtomiglan-holtodiglan. Diglan-diglan. Ha gyerek lenne ebből a szerelemből, a portás vállalná a keresztapaságot, persze csak akkor, ha dupla adag tízórait kap. A jegykiadó automata örömeiben tapsikol. Csak egy valaki nyögdéssel szakadatlanul. Az a bizonyos férfi. Tudja maga, milyen rosszul vagyok? Kint mentőautó szirénázik. Jön is, meg megy is. A hivatalban nemsokára záróra. A portás lenyeli az utolsó falatot, az utolsó falat a portást. A kisasszonyok elhajítják a teás csészét. Holnap is nap van, majd megtalálják. A megelégedettségi kérdőív boldogan kihúzza magát. Ma igen jó napja volt. Minden nagyon szép, minden nagyon jó, Ferenc Jóska ennivaló.